Ч. 278. Второк 24 (10) грудня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — З буджетової комісиї. — Льондоньска мирова конференция.

Палата послів приняла внесенє в справі продовженя тимчасового реґуляміну палати аж до дня 30. червня 1913.

В дискусиї заявив пос. Петрушевич, що Украïньский Союз стоїть на становищи, що всяке обмеженє парляментарної свободи акциї має на цїли унеможливити меншости боротьбу о рівноуправненє, взглядно утруднити значно сю боротьбу. Як довго національні справи не є управильнені, мусить Украïньский Союз уважати предложенє дуже небезпечним і тому протестує против него.

Відтак палата перейшла до дискусиї над службовою прагматикою для урядників.

Референт Чех заначує, що так комісия, як і більшість урядничих орґанізаций понесли жертви, коли годили ся на ухвали палати панів, а то тому, щоби уможливити скоре здійсненя прагматики.

Пос. Лев Левицкий заявляє, що Украïнцї бажають собі прагматики в поступовім дусї. Ухвали палати панів приносять користи декотрим катеґориям урядників, але певні постанови представляють ся значними заостренями ухвал палати послів. Більшість комісиї мусїла понести жертву і згодити ся на предложенє в дусї ухвал палати панів. Прагматика є частию реформи адміністрациї і суспільно-полїтичним предложенєм. Урядники на будуче не будуть залежати від самоволї наставників, новочасні понятя про відношенє робітника і роботодавця мусїли вкінци дістати признанє. За малу лише підвишку платнї правительство хоче взяти урядників під ярмо і позбавити їх свободи. §§ 24 і 25 надають ся до паралїзованя коалїцийної дїяльности урядників. Украïнцї передовсїм супротив відносин, які панують в Галичинї, не мають інтересу в попираню предложеня.

По промовах послів Стейскаля і Шталя дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників Матакевича і Бурiваля, потім наради перервано.

Закон про каси для заробкових і економічних спілок передано без першого читаня комісиї.

Пос. Марков в запиті до президента заявляє, що подібно як і деинде сторонництво его уладило складки на раненних Чорногорців. В тім добачили державну зраду і на основі полїцийного патенту сьвященників і инші особи засуджено на кари і арешт. Просить президента, щоби постарав ся о якнайскорше полагодженє внесеної в тій справі інтерпеляциї.

Пос. Кеметер (хр. с.) в запиті до президента покликує ся на донесеня часописий, після котрих президент мав визначити парляментови час до нарад лише до 31-го сїчня. Бесїдник протестує против того вкорочуваня прав парляменту.

Віцепрез. Поґачнік ганить зміст і спосіб запитів послів Маркова і Кеметера.

Між вплывами є внесенє пос. Гальбана і тов. в справі підмог для нездібних до працї сиріт по державних урядниках, інтерпеляция пос. Маркова і тов. в справі домових ревізий і арештовань серед народно-російскої партиї в Галичинї.

Буджетова комісия зібрала ся по засїданю палати в цїли дальших нарад над буджетовою провізориєю.

Пос. Корошец заявляє іменем хорватско-словіньского клюбу, що лише в тій цїли почав сей клюб острійшу тактику, щоби дати вислів неохоті іза неможливих правительственних відносин в південно славяньских краях. Тактику сю хотїли зломати при помочи насиля предсїдателя і більшости комісиї. Ми домагали ся сатисфакциї за звісне голосованє комісиї, однак тої сатисфакциї нам не дали, тому ми дальше вели обструкцию, щоби доказати, що не позволимо себе знасилувати. З другої сторони сторонництва виявили для нас в певнім напрямі прихильність і тому уважаємо відповідним вдержати тепер острійшу критику про-

7)

По балканьскім півострові.

(Образки з подорожий — після Г. Реннера, В. Ґайнборґа і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Перейшовши найблизшу вижину, тратимо вже море з очий. За то вступаємо в кітлину на 5 кільометрів довгу а на півтора кільометра широку. То долина звана Каналі. Назва мала піти з того, що тут були колись водопроводи, що до старинного Епідавру вели воду, але з тих водопроводів тепер ані слїду. Жителї Дубровника відкупили були сей кусень землї в 1419 р. від герцеґовиньского реґента Радослава Павловича. Урожайну тут землю добре управляють. На долинї видніють ся виноградники і поля засїяні кукурудзою; узбіча посаджувані оливними деревами і корчами винограду.

Людем тут добре веде ся і они не бідують, а коли заглянути до хати, то можна зараз добачити, що тут заживочні люди. Долина ся визначає ся тим, що має аж три потоки, котрі з дебр випливають і три млини обертають, але не мають вільного відпливу до моря, бо тота кітловина зовсім замкнена. Кажуть, що тут було колись озеро, аж в сподї крізь верстви вапняка зробив ся отвір і вода виплила. Коли тепер в осени або зимою настануть зливи, то цїлу долину заливає вода і робить ся справдешнє велике озеро. Нераз ще й під конець лїта буває повінь, а тоді пропадає друге жниво кукурудзи (тут бувають завсїгди два жнива до року).

І знов стрічаємо ся тут з переказами і історию. Від півночи творить границю висока на 4000 стіп гора Снїжниця, що в давних часах звала ся горою Кадмея. Від східної сторони тої гори знаходить ся іменно печера, в котрій, як кажуть, мешкав Кадмей, володітель Теб в Беотиї, зі своєю жінкою Гармониєю, коли кілька тисяч лїт тому назад Ахіви его прогнали і він мусїв шукати захисту у Евхелеїв, тодїшних жителів сеї долинки. Печера тота зовсім закопчена і в ній ховали ся нераз тутешні жителї перед Римлянами, Аварами і Хорватами, а також і перед Турками. Печера ся ще й тим славна, що в ній через якийсь час сидів змий, котрого убив сьв. Іларий, що проповідував тут віру Христову. На тім місци, де то стало ся, стоїть нинї в Прідворю церков, а тутешні жителї обходять памятку тої подїї сьвятом, яке припадає на день 21 жовтня.

В Ґруді, головній місцевости сеї долини, що визначає ся своїми пишними домами і хорошими городами, зайшов я до гостинницї, де вже раз був перед кільканайцяти роками і дивне диво, що господар гостинницї мене собі пригадав. Люди тут мають якусь незвичайну память. Пригадав собі навіть, що то було в якесь сьвято. Чоловік той був через довший час мореплавцем, проживав відтак через довший час в Калїфорнії та й ще нинї має ту примху, що до кождого чужинця промавляє по анґлїйски або по іщпаньски.

Тутешні мужчини носять ся зовсїм так як Герцеґовинцї а жіноцтво убирає ся біло. Головним одягом єсть „кошуля“, довга, аж по кістки сягаюча сорочка, підперізана широким червоним поясом, з отвертою пазухою і чорний, витятий корсет на грудех. Дївчата носять на голові широкі, білі перемітки з переду широко пофалдовані, що заслонюють загально хороші личка мов дашки. Часами але дуже рідко носять і жінки такі капелюхи як мужчини. Всю одїж роблять собі тутешні люди дома а женщини виробляють тут пишні вишивки і ріжнобарвні панчохи, які носять в опанках або турецких папучах.

По кількох кільометрах дороги з Ґруди піднимає ся гостинець в гору аж до висоти наобадїновацкого вивозу і стаємо вже в Герцеґовинї, тім вузонькім кусничку сего краю, що зве ся Сутторіна. Попри жандармскну касарню піднимає ся дорога досить стрімко на вижину так довгий час, як турецкий клин всувала ся межи два австрийскі повіти, дубровницкий і кастельнуовский. По сій вижинї пливе річка Сутторіна, до котрої впадають два потоки а котра коло австрийскої вартівнї Меґаццa впадає

тив буджетової провізориї. Рівночасно заявляє бесідник, що на знак протесту будуть голосувати против провізориї.

Пос. Колішер зазначує, що говорить іменем власним і каже, що треба би Сербії уможливити користуване з одної невтральної пристани. Коли свого часу Антівари як торговельну пристань відступлено Чорногорцям, то не було би виключене, без колізиї в альбаньскім питаню, згодити ся також на те, щоби Сербія користала з одної торговельної пристани, пр. Сан Джовані ді Медуа. Бесідник зазначує конечність приязних відносин з Сербією, в цїли приверненя добрих торговельних зносин, котрих промисл конче потребує. Було би дуже важне узискане цлових концесий від балканьского союза при нагоді заключеня мира.

Пос. Шрафль відповідаючи на промову пос. Колішера, заявляє, що аґрариї цїлком не будуть противні цловій ревізиї, бажають собі і домагають ся навіть еї, лише застерігають ся против того, щоби ревізия охоронних цол почала ся при цлах на артикули поживи і аґрарні продукти та домагають ся, щоби в першій мірі знижити цла на промислові продукти, як зелїзо, будівельні материяли, прилади і т. п. Тоді аґрариї згодять ся також на знижене аґрарних цін. Бесідник занимає ся поголосками, що Масарик пертрактував в Білгородї іменем спільного правительства. Бесідник протестує против того, щоби вибирало ся до того урядника, що стояв би понад сторонництвами. Домагає ся пояснень, чому були конечні уоруженя і їх наслідки.

Пос. Діяманд обговорює торговельно хлїборобску полїтику в звязи з заграничною і полемізує з промовами мінїстрів торговлї і рільництва.

Пос Кендзьор вносить таку резолюцию: 1) взиває ся правительство, щоби по думцї закона з 4 січня 1909 виплатило датки з державного меліорацийного фонду на удержане підприємства ограничених тим законом, а головно на забудованя гірских потоків і будови против повений; 2) взиває ся правительство, щоби збільшило персонал лїсничо-технїчних відділів і забудовань потоків тим способом, щоби технїчні проекти для тих водних робіт, котрі запропонували краєві репрезентациї, можна скорше уложити, а праці коло них сейчас по активованю дотичних краєвих законів безпроволочно зачати.

Пос. Анґерман вказує на щорічно зростаючий недобір торговельного білянсу, який тепер досягає міліярда корон. Вину того бачить в значній части в картелях, котрі товари в краю продають по дорогих цїнах. В сьвітовій торговли Австрия бере участь в 3·4 проц., коли Німеччина в 11·4 проц. Закидає правительству, що не виконало закона про канали з р. 1911, що вже тепер мстить ся. Кінчить апелем до комісиї, щоби причинила ся до скорого переведеня законів про канали.

Мирові переговори в Льондонї зовсім не поступають наперед. Туреччина отягає ся і з усього видко, що старає ся зискати на часї, аби покінчити свої приготовленя до дальшого веденя війни. Єї відпоручники в Льондонї заставляють ся тим, що доси не мають повних інструкций від свого правительства в справі переговорюваня з турецкими відпоручниками і ждуть на ті інструкциї, а тимчасом мирові переговори не можуть відбувати ся.

Кореспондент Die Zeit доносить з Софії, що звіт Данева про хід переговів є дуже оптимістичний; після него заключене мира недалеке. Балканьскі держави згідні між собою і бажають наперед пізнати домаганя великих держав, щоби оминути пізнїйшу европейску конференцию, ідучи після вказівок, які зачеркнули би їм великі держави. Знов кореспондент з Білгорода пише, що там панує так великий пессимізм, що можливість поновної війни дуже правдоподібна. Сербска армія готовить ся, мабуть, в похід на Чатальджу. Маючи дві такі суперечні вістки з Софії і Білгорода Die Zeit поясняє се тим, що Сербія при зеленім столику грає ту саму ролю, що Греция на Балканї. Болгари бажають згоди а Серби грозять Туреччинї, коли би она не приняла болгарских пропозиций, вкінци Греция не позваляє Туреччинї спроваджувати дальших підмог з Азиї. Цїла та акция уплянована з гори.

Новинки.

Львів, 23 грудня 1912.

Відозва.

В теперішній хвили сторожать на границях Монархії наші родимцї жовнїри, сповняючи похвальний, але тяжкий і повний відвічальности обовязок.

З далека від домашних огнищ прийде ся їм перевести в службі під оружием в злиднях і труді наближаючі ся сьвята, в котрі традицийно гуртують ся усі під батьківску стріху, повні радости і свободи.

Коли в днях сих гадки і серця наших жовнїрів звернуть ся до своїх, не повинні остати без взаїмности.

Та й ми не можемо і не повинні про них забувати.

Нехай знають, що лучимо ся з ними, що шлемо їм поздоровленя і желаня.

Висловом сих сердечних чувств, якими перенята для них цїла суспільність в тій поважній хвили, нехай буде „коляда“, яку спільними силами зложимо в жертві.

Звертаємо ся проте з горячою просьбою о складане датків на сьвяточні подарунки для жовнїрів з нашого краю.

Кождий, хоч би найменший даток є пожаданий і буде принятий вдячним серцем.

до моря. Тут станув я на спочинок, бо тут представляє ся очам найкрасша панорама Европи. Перед нами видніє ся красний залив з містом Кастельнуовом над ним і з мурами, що майже до половини всунулись в море та поросли прочитаном; на ліво піднимають ся величезні скали, через котрі вивозом Вратло виходить ся до Кривошиї, того скалистого кусника землї, що вже послїдний раз в 1869 р. зазначив ся проливом крови. Поміж фортами Момуля і Пунта д'Остро видко далеко на широке море а на полудневім заході підпимають ся понад Котором голї скалисті гори Чорногори.

Нинї в сих сторонах тихо і спокійно, але два рази мав я нагоду бачити тут ворохобню. В 1875 був я тут, коли герцеґовацкі ворохобники під проводом Пеко Павловича спалили велику турецку касарню в Суттеріні, котрої білі мури з розваленою мошеєю і засипаною керницею тепер ніби останки давної бувальщини сьвітять ся здалека. Відтак вели ся тут переговори межи австрийским намістником Дальматиї, Родічем, а ворохобниками, але не довели до нїчого а Сутторіна була відтак републикою всего мабуть лиш пять недїль. В селї Іґальо, що тягне ся вздовж границї над заливом Топля, закватирувало ся тодї було яких сто Італїянців, котрих завізвав старий Ґарібальді, щоби они ішли помагати „братям в Герцеґовині“. Проводирем тої збиранини був ґраф Фаелля з Міляном, з котрим я тодї був пізнав ся. Тоті „помічники“ дали ся були добре в знате італїяньским комітетам революцийним, бо Італїянці не мали гроший а Герцеґовинці не хотїли нїчого й чути о тій „помочи“. Отже тоті герої не маючи що робити, зайшли одного дня на Сутторіну і тут видали „відозву до народу“, в котрій проголосили сю країну републикою а відтак — запивали ся дальше в Іґальо, аж коршмар остаточно не хотїв давати їм без гроший. Тодї щезли борцї за свободу і вже більше не показали ся. Колишнїй майор від гонведів, котрий вступив був також до тої італїяньскої леґії, перейшов навіть до Турків.

А відтак був я знов в Сутторінї, в Іґальо та Кастельнуово, коли панцирні велити великих держав европейских виплили були в 188[?], щоби задемонструвати фльотами против Туреччини та нагнати страху Альбанцям, котрі не хотїли відступити Дульчиня Чорногорцям. Було тодї веселе житє в котарскій Боцї, пири і гостини на всіляких адміральских кораблях слїдували одні за другими, аж остаточно мусїли тоті зелїзні велити відплисти назад домів, бо Альбанцї не бояли ся і казали: „На Мошуру (гори поза Дульчіньом) кораблї не вийдуть за нами“. Сутторіна була вже від двох лїт окупованим краєм, настав був мир і тишина а турецкі аґи поздоровляли чемно чужинців.

В два роки опісля знову було змінило ся. Зворохобились були Зубчі, зворохобились Кривошийцї. На вижині коло Камено, котру добре видко, застрілено перших трох жандармів а з вавозу Вратло зачали заходити Кривошийцї та допускали ся розбоїв в Сутторінї...

Послїдні лучі сонця осьвічали голї скали, коли я з Іґальо чудово красним гостинцем, обведеним лїсами, луками та садами зближав ся до Кастельнуово. Місто се, з котрого би боку й не зайти до него, предавляє завсїгди живописний вид. А вже найживописнїйше представляє ся оно, коли плисти пароплавом коло Пунти д'Остро до входу до катарскої Боки та ідучи відтак попри Порто Розе і форт Мамуля, глянути на цїле місто, розложене під горою з фортом Спанюоль над ним та з лисими вершками Кривошиї, що підоймають ся знов над фортом. Місто се укріплене на старосьвітский лад мурами і баштами, але они не мають вже віякої вартости. Підземна сила трясла тими укріпленями і мури зсунули ся по части в море, по части розвалили ся а розвалини поросли прочитаном та иншими ростинами. Лиш форт Спанюоль ще в найлїпшім станї; він і відограв би ролю, як би якась ворожа воєнна фльота схотїла заплисти до Боки. Такий случай впрочім не дасть ся навіть подумати; огонь входових фортів звищив би хоч би й найбільші панцирні кольоси, підчас коли корабельні пушки не зробили би майже нїякої шкоди укріпленям, що подібно як Пунта д'Остро витесані в скалах.

До того ще й цїла Бока нашпікована укріпленями; всюди видко форти і стражницї звані з нїмецка бльокгавзами. Укріпленя ті були первістно вимірені не так против ворожих фльот як більше обчислені на власних підданих, котрі нераз в Кривошиї, Жупі і Маінї викликували ворохобню, котру опісля треба було поборювати з великими жертвами. Але й для „соколів з Чорногори“ служать ті укріпленя знаком, що могучий сусїд не конче їм довіряє і длятого приготовив ся на всякий случай. Ті укріпленя в теперішних неспокійних часах певно відновлено і ще більше улїпшено.

Кастельнуово має за собою значну історичну минувшість; нинї то хороше мале місточко, де чужинець ледви може де переночувати. Якогось готелю або якоїсь гостинницї нема тут зовсїм і длятого треба шукати приміщеня в приватних домах, котре однак можна легко знайти, бо двигарі пакунків знають вже, де суть порожні комнати. Хто приходить з Австриї, іде до „Тирольки“ на Белля Віста на обід, де також обідають і офіцири залоги. Місцеві люди або менше перебірчиві чужинцї можуть поживити ся й в поменших господах, де можна також дістати добрий харч, особливо рибу.

(Дальше буде)

Датки готівкою приймає редакция „Gazet-и Lwowsk-oї“, Львів, ул. Чарнецкого 10.

Давид Абрагамович, Ал. Барвіньский, А. Бек, Йос. Більчевский, Мих. Бобжиньский, Я. Бойко, Єжеє. Каро, Ад. Червіньский, Ігн. Дембовский, К. Енґель, Ст. Федак, Люд. Ґерман, Ст. Ґломбіньский, Ад. Ґолуховский, Авг. Ґорайский, Ст. Ґродзїцкий, Вит. Гавснер, Сам. Горовіц, Адам Єнджейович, Ів. Кивелюк, Генр. Колішер, Вит. Коритовский, Ад. Креховецкий, К. Лянцкороньский, Ю. Лео, К. Левицкий, Н. Левенштайн, Ан. Любомірский, Ст. Мойса-Росохацкий, Йос. Найман, Евг. Олесницкий, Т. Пілят, Ед. Рідль, Юл. Романчук, Фр. Розвадовский, Ст. Ґибіцкий, Ад. Сапєга, Вол. Сапєга, Ш. Шаф, Ал. Скарбек, Анд. Середнявский, Ів. Стапіньский, Ан. Шептицкий, Ст. Шляхтовский, Зд. Тарновский, Йос. Теодорович, Рищ. Вопатерні, Ан. Водзїцкий, Ал. Згурский, Фр. Цоль (молодший).

— **В справі складок для жовнірів на сьвята** наспіло нині з Відня слідуюче повідомлене: „В порозумінню з міністерством війни і в імени позістаючого під протекторатом княгині Софії Гоенберґ комітету до збираня складок для жовнірів на граници державы позваляють собі підписані подати до відомости, що збиране датків не устає зовсім зі сьвятом Рождества Христового, лиш має тревати ще більше менше до 15 січня 1913, позаяк з неослабаючою силою треває заінтересоване гадкою, щоби жовнірям на граници за помочию подарунків дати доказ загальної для них симпатиї, а заразом розходить ся о то, щоби не перервати нагло діяльности комітетів краевих лише що недавно розпочатої.“ — *Кн. Франц Ліхтенштайн, Леоп. бар. Хлюмецкий.*

— **Дивне веремя.** Вже добігає конець грудня а зими як нема так нема. По студени в серпни і вересни, по морозах в жовтни, настали в грудни незвичайно теплі і погідні дні. Вчерашна неділя була незвичайно красним днем; на небі не видко було ані одної хмарки а теплота доходила до 6 степенів в полудне. Нині показує термометр навіть аж 7 степенів Цельзия теплоти а день так само погідний і ясний, хоч небо трошки захмарене. Як доси, то не заносить ся на таку остру зиму, якою страшать людий якісь німецкі метеорольоґи.

— **В Раві рускій** відбудуть ся в середу дня 1. січня 1913 (латиньский Новий Рік) сходини членів Краевого Товариства Господарского „Сільский Господар“ в справі використаня опусту податкового і державної запомоги, признаної для хліборобів по причині великої слоти. Притім Впр. о. Гриневецкий виголосить виклад о мотылици, як ся перед нею схоронити і про инші плоскохроби (plathelminthes — вороги людскости). Сходини відбудуть ся в великій сали „Народного Дому“ (коло зелізниці) а зачнуть ся точно о годині 12 в полудне. О 10 год. рано відправить ся в парохіяльній церкві в Раві рускій торжественна Служба Божа.

Хто зголосив ся о запомогу, повинен конче точно на означену годину прибути. — З Філіяльної Ради краевого Товариства господарского „Сільский Господар“ в Раві рускій: *о. Гриневецкий*, голова; *др. Лунів*, секретар.

— **Втеча дефравданта.** З Дрогобича доносять, що звідтам втік ліквідатор Банку людового, Еміль Туршайн, спроневіривши кількадесять тисяч корон.

— **Страшна пригода** стала ся оногди у фабриці дахівок при ул. Янівскій, власности Банку гіпотечного. До кадки з горячою водою впав при роботі робітник Андрій Гойний і попарив ся тяжко на цілім тілі. Нещасливого відставила стация ратункова в друже грізнім стані до шпиталю.

— **За мантійске банкротство** арештовано в суботу львівского купця Евінґера. При ул. Теодора ч. 4 мав М. Евінґер гуртовний маґазин муки, а всі уважали его за чоловіка заможного і солідного купця. Нараз застановив Евінґер в послідних часах виплату. Вірителям, що зголошували ся до него, предложив угоду на сплату 50 процент належитости, а суми ті мали бути обезпечені векслями з добрими підписами. По одержаню тих векслів чекали вірителі кількананайцять днів безуспішно. Отже пішли знов до Евінґера, але той почав крутити і предкладав низший процент на вирівнане претенсий. Тоді вірителі зголосили ся до поліциї і зробили донесене против Евінґера о мантійске банкротство. Доходженя в сій справі перевів комісар Кандяк, котрий зробив в мешканю Евінґера ревізию і як кажуть, знайшов обтяжаючий материял. На основі донесеня і вступних доходжень, Евінґера в суботу арештовано.

З причини банкротства Евінґера потерпіли слідуючі млини: бар. Ваттмана в Сокали, млин акциин. Товариств в Міскольчу на Угорщині, млин Френкля і С-ки в Перемишли, ґр. Пініньского в Грималові, ґр. Голуховского в Янові, Аксельбрада і Сина у Львові, Мария Гелена у Львові і ин.

Телеґрами.

Відень 23 грудня. Нині перед полуднем на надзвичайнім засіданю міскої ради доконано вибору бурмістра на місце дра Наймаєра. Вибраний др. Вайскірхнер, котрий одержав 126 голосів. По оголошеню вибору ліберали і социялісти вийшли з салі.

Льондон 23 грудня. З Дельгі доносять: На індийского віцекороля льорда Гердінґа (Hardingge) кинено бомбу в хвили его торжественного в'їзду до міста. Віцекороля раненого відвезено до шпиталю; жінці его не стало ся нічого; слуга, що сидів побіч на верблюді, згинув.

Одеса 23 грудня. На просторі 3 верств вздовж побережа усунула ся в многих місцях земля, внаслідок чого змінили ся зариси побережа. Дно моря піднесло ся, поробило ся кільканайцять островів. 20 осель межи Лянжероном а Отрадою потерпіли великі страти доходячі до міліонів.

Париж 23 грудня. До Аґенциї Гаваса доносять з Солуня: Греки, котрі 19. с. м. рушили в похід, здобули укріплений перехід гірский Заґоні, переходи в горах Морово. Турки втекли в переполоху на полудне. Грецке войско обсадило Ґоріцу.

Константинополь 23 грудня. В офіцияльних кругах турецких заявляють, що турецкі делеґати не будуть переговорювати з балканьскими делеґатами, коли ті не згодять ся на заосмотрене Адриянополя і инших кріпостий позістаючих в облозі в поживу. Треба длятого ожидати, що нині прийде до зірваня мирових переговорів.

Константинополь 23 грудня. Турецкі часописи доносять, що Турки побідили Греків під Яниною.

— **Конкурс.** Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ розписав конкурс на приняте кандидатів на курс висшої просьвіти у Львові.

На курс можуть бути приняті сі кандидати, що покінчили народну школу з добрим успіхом і числять що найменше 16 літ. Дуже радо будуть бачені на курсі ті, що відбули попередних літ курс господарскої школи в Милованю або курс касово-крамарский.

Кождий участник платить за мешкане, харч і науку 40 К місячно. Курс висшої просьвіти у Львові починає ся в другій половині місяця січня і треває по конець марта 1913.

Поданя о приняте на курс належить вносити до Головного Виділу Тов. „Просьвіта“ у Львові через місцеві філії „Просьвіти“ найдальше по конець грудня 1912 р.

Близші інформациї уділяє на бажане канцелярия Тов. „Просьвіта“ у Львові, Ринок ч. 10.

— **Конкурс на запомоги** з фонду А. Бончевского. Відповідно до вимог фондацийного акту оголошує отсим Наук. Тов. ім. Шевченка (Львів, ул. Супіньского, ч. 21) конкурс на три зворотні запомоги з фонду Антона Бончевского в сумі 600 кором разом, призначені для студентів університету сьвітских факультетів. Кревні фондатора мають першеньство. Наділений запомогою має підписати реверс, в якім зобовяже ся звернути побрану запомогу, скоро зможе. Удокументоване поданя належить вносити на адресу Виділу до дня 15 січня, 1913 р. а на їх зворот залучити марку на 45 сотиків. — За Виділ: М. Грушевский, голова, В. Гнатюк, секретар.

— **„Господарска Часопись“**, одинокий український ілюстрований рільничо - господарский двотиждневник, орґан Краевого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цілий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарскої Часописи“ є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарській Часописи“ читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити его видатність.

В „Господарській Часописи“ друкують ся статї з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сіножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби, безрог, дробу і т. д.

В „Господарській Часописи“ поміщує ся кромі сього офіцияльні розпорядженя, відомости з діяльности Головної Ради, Філій та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошеня і аноиси по ціні 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, третя часть сторони 15 К, половина сторони 20 К. Ціла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяе ся опуст.

Щоби оминути накопичення роботи з початком нового року з виготовленем адрес і т. д., посцішити ся з надісланем передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий“, написав Григорий Герман, в ціні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони.

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ“: Львів, ул. Зіморовича 20.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопила) у Львові. Телефона ч. 527.